

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **V.S.**, zastoupeného Mgr. Evou Kolbekovou, advokátkou, se sídlem Kleinerova 24, Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2008, č. j. OAM - 758/VL - 07 - PA04 - R2 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2008, č. j. 47 Az 31/2008 - 13,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Evě Kolbekové, **se** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut jeho návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o žalobě proti výše označenému rozhodnutí žalovaného a bylo mu uloženo, aby do 14 dnů od doručení napadeného rozhodnutí odstranil nedostatky svého podání spočívající v absenci konkrétních žalobních bodů a označení důkazů. Stěžovatel v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, které učinila ustanovená zástupkyně, uplatňuje kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a namítá, že je v zemi původu, Bělorusku, permanentně ohrožen a pronásledován státním aparátem, tedy splňuje podmínky udělení azylu, a dále namítá, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostatečně zjistil skutkový stav, v důsledku čehož je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Důvody kasační stížnosti tedy směřují zjevně, poněkud překvapivě, nikoliv vůči napadenému rozhodnutí krajského soudu, ale vůči rozhodnutí správního orgánu, o němž krajský soud doposud vůbec nerozhodl. Pokud jde o rozhodnutí krajského soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení advokáta pro řízení o žalobě, kasační stížnost nepřináší jediného relevantního argumentu.

Za této situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje z hlediska formálního přípustné důvody kasační stížnosti subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., jakkoliv se důvody věcně zcela míjejí s předmětem napadeného rozhodnutí. Z hlediska formálního považuje tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel sám žádné argumenty pro případné konstatování přijatelnosti nepředložil. Nadto, jak již výše bylo uvedeno, uplatnil proti napadenému rozhodnutí krajského soudu zcela nepřípadné námitky, které nemají s posuzovanou otázkou prázdnou souvislost. Obecně platí, že při hodnocení kritérií přijatelnosti je východiskem Nejvyššího správního soudu především zjištění, zda dosavadní judikatura dostatečně a jednotně odpovídá na soubor otázek přednesený v kasační stížnosti. Ten však kasační stížností zjevně není definován. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru,

že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Přesto Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud jde o napadené rozhodnutí krajského soudu, tedy o rozhodnutí o ustanovení advokáta zástupcem v řízení před soudem, zamítavý enunciat se zjevně opíral o fakt, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně skutečnosti, že nedisponuje dostatečnými prostředky ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. V tomto kontextu jaksi obiter dictum Nejvyšší správní soud podotýká, že k této otázce již dává poměrně jasnou odpověď stávající judikatura. Předně je to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 116/2006 -150, z něhož e contrario vyplývají minimální nároky na prokázání skutečností uváděných v přehledu o majetkových poměrech. Podobně je míra prokazování předpokladů pro osvobození od soudních poplatků například předmětem rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 40/2004 - 97 ze dne 12. 1. 2005, či č. j. 7 Azs 343/2004 - 50 ze dne 25. 1. 2005. Krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku přitom neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka Mgr. Eva Kolbeková. Té by podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. náležela odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů. Ustanovená zástupkyně v přípisu ze dne 20. 10. 2008 nárokovala odměnu za dva úkony právní služby, a to za přípravu a převzetí obhajoby včetně první rozmluvy s klientem a za sepsání odůvodnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nemohl při svém rozhodování přehlednout, že úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, tedy první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem, vyžaduje jako esenciální součást skutečnou poradu s klientem. Ustanovená zástupkyně tvrdí existenci blíže nespecifikované rozmluvy s klientem v den, kdy jí bylo doručeno usnesení soudu, jímž byla ustanovena zástupkyně stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v době, kdy měla porada proběhnout, ve výkonu trestu ve Věznici V., přičemž ustanovená zástupkyně nepředložila žádný doklad o tom, že by do věznice za stěžovatelem cestovala (byť vzdálenost mezi sídlem advokátky a místem věznice v obci V. představuje pouze cca 6 km), a vzhledem k tomu, že úkon druhý, tedy obsah doplnění kasační stížnosti, nesvědčí, jak bude dále řečeno, tomu, že by porada, jak ji má na mysli advokátní tarif, skutečně proběhla, Nejvyšší správní soud nemůže za této situace, kdy ustanovená zástupkyně žádné důkazy o tvrzené rozmluvě nepředložila, provedení tohoto úkonu brát za prokázané. Pokud jde o druhý úkon (doplnění kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu), byl jednak ryze formální (doplnění se omezilo na konstatování nijak nezduodněných výhrad), jednak se ovšem především naprosto míjelo s podstatou věci, jež byla předmětem napadeného rozhodnutí krajského soudu. Šlo zjevně o jakési obecné automatizované podání. K takovým účelům (formální doplnění původního podání stěžovatele zcela zmatečným přípisem) však neslouží ani povinné advokátní zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., ani obecně právní pomoc

advokáta ve smyslu zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na obsah „doplnění“, jak je ustanovená advokátka koncipovala, nelze posuzovat její úkon jinak, než že nejde o žádný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, protože Nejvyšší správní soud nevidí žádné možnosti, jak odměnu za zastupování a případnou náhradu hotových výdajů přiznat.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu